

MOTTO : „ VREME TRECE, VREME VIINE... ”
(M. EMINESCU)

Toamna lui Mușatescu la Câmpulung

Așa cum afirma maestrul Tudor Mușatescu , *amintirile sunt asemenea cărților din biblioteca ta. Cauți câte una când nu mai ai nimic de citit.* Astfel se întâmplă de cele mai multe ori cu noi, oamenii. Sufletul nostru este adesea încărcat cu amintiri, unele frumoase, care îți lasă câte un zâmbet pe buze, altele triste, care îți lasă câte o lacrimă pe obraz...

Odată cu venirea toamnei, Câmpulungul meu drag se primenește , curat și apăsător, pregătindu-și haina miștoasă pentru hibernare. Toate pânzele sufletului dezvelesc ușor-ușor difuze amintiri și te lasă purtat de valurile timpului. Poate , nu de multe ori , ni s-a întâmplat să vedem totul cu încetinitorul și să simțim în noi o mare grabă, sau să vedem totul cu o dinamică aparte și noi să fim din ce în ce mai înceți. Poate că asta o simt doar adolescenții, dar mă îndoiesc. Poate că e de vină doar *dragostea... bătăi de inimă pentru dureri de cap*, sau poate nu. E ușor să dai sfaturi, e chiar floare la ureche, dar e din ce în ce mai greu să le respecti și asta pentru că nu știm să ne ascultăm noi pe noi; suntem orbiți de graba din jur și asta ne face să nu mai gândim pozitiv. *Focul sacru nu se aprinde cu chibrituri...*

Oriunde te duci, nu auzi decât rele, faptele bune au fost consumate demult. Și poate că știm care e problema, ce trebuie schimbat; dar, dacă nu știm, atunci ce facem? Spun eu: stăm și ne uităm pe pereți și așteptăm să se întâmple o minune; spre exemplu, e destul de greu să scrii fără să ai inspirație, pentru că pur și simplu nu îți vin ideile și asta te chinuie pentru că ai un termen-limită și nu știi dacă îl poți respecta. Ești sub presiune și asta e destul de rău. Eu niciodată nu am putut face ceva bun dacă eram sub presiune. Pur și simplu mi se bloca creierul; singurul lucru care mă aducea cu picioarele pe pământ era muzica și încă este.

Așa cum frunzele copacilor se desprind de crengi toamna, așa și oamenii și gândurile și sentimentele își găsesc sfârșitul la un moment dat. Nu știm când poate veni, nici când poate pleca, noi nu știm nimic....și totuși, *nu vreau să mor până nu termin de trăit!* Deși am putea schimba asta, ne lăsăm mereu surprinși de neprevăzut. Aceștia suntem noi și nimic mai mult...

În ultimul timp, prietenul meu cel mai bun a trecut prin multe și eu am fost acolo să îl ajut. Mă întrebați dacă mi-a mulțumit? Ei bine, mi-a mulțumit în felul lui. Ciudat este faptul că am reușit să împărțim tot: durere, bucurie, gânduri, tot. Suntem de fapt una și aceeași persoană. Asta se întâmplă și între mine și toamna: parcă m-am născut toamna, pentru că, deși nu pot să spun că mă dau în vânt după acest anotimp, sunt legată de el. Simt tot ce trece prin el, tot ce vine, tot ce se schimbă. E ca un vârtej; imaginați-vă că școala unde ați învățat, că profesorul, colegul cu care vă înțelegeați cel mai bine se schimbă deodată. Nu doare? Eu cred că doare. Sau că plecați în străinătate și când vă întoarceți totul este absolut nou. Și vă gândiți: Vai ce repede a trecut timpul! Și deși spuneți că nu vă afectează, totuși o lacrimă se prelinge pe obraz fără măcar să vă dați seama. Așa este? Da... mă gândeam eu.